Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 141 039 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van Oekraïense origine te zijn. U bent geboren in het dorp Sadzhavka (regio Ivano-Frankivsk) en woonde in Kiev.
In oktober 2013 gaat u in Kiev aan de slag bij de bouwfirma B. I. G. (…). Na verloop van tijd eist uw baas, O. S. (…), van u en uw collega's dat jullie naar het Maidanplein gaan en jullie steun betuigen aan het toenmalige regime van president Janoekovitch. Jullie worden daarvoor betaald en er wordt ook gedreigd dat men jullie wel zal vinden indien jullie niet meer opdagen of van mening veranderen. Nadat u zo drie-vier keer demonstreert voor Janoekovitch ziet u in dat dit fout is en verandert u van kant; u sluit

zich aan bij de Euromaidan-beweging. U gaat daarop nog protesteren, maar telkens tegen Janoekovitch. Uw baas S. (…) laat u ondertussen weten dat hij door u in een lastig parket zit. U antwoordt hem dat u niet meer voor hem wil werken. Op het hoogtepunt van de protesten, in de nacht van 19 op 20 februari 2014, bent u ook aanwezig in de buurt van het Maidanplein.
Omdat u van kant gewisseld bent tijdens de protesten krijgt u schrik dat de mensen die u betaalden om voor Janoekovitch te demonstreren zich op u zullen wreken. Daarom beslist u het land te verlaten.
Uiteindelijk verlaat u Oekraïne op 27 maart 2014. Uw reis wordt geregeld door een smokkelaar die u via uw collega's S'. (…) en A. (…) leerde kennen en verloopt illegaal. U gaat eerst van Kiev naar de grens met Polen. Daar ontmoet u twee Poolse mannen die u de grens met Polen over helpen. Van daar gaat u via Duitsland en Nederland verder naar België waar u op 29 maart 2014 aankomt en op 2 april 2014 een asielaanvraag indient.
Tijdens uw verblijf in België krijgt u van uw moeder te horen dat er een aantal convocaties voor u zijn toegekomen waarmee u wordt opgeroepen voor het leger om te gaan vechten in het oosten van Oekraïne. U wil dit echter niet doen omdat u denkt dat u gewond zal raken of gedood zal worden in de ongelijke strijd tussen het Oekraïense leger en de separatisten die gesteund worden door het Russische leger.
Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw origineel intern Oekraïens paspoort, een originele convocatie, en de kopies van de interne Oekraïense paspoorten van uw moeder, uw zussen en uw neef.
B. Motivering
Uit uw verklaringen blijkt dat u aanvankelijk uit Oekraïne vluchtte uit vrees voor represailles van de organisatoren van de pro-Janoekovitch protesten in Kiev omdat u van kamp veranderde (CGVS p. 6 & p. 14). Na uw vertrek uit uw land werd u ook opgeroepen door het Oekraïense leger in het kader van het conflict in het oosten van het land, maar u wil niet gemobiliseerd worden omdat u vreest gewond te raken of te sneuvelen (CGVS p. 6 & p. 15-16). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.
Om te beginnen, in verband met de redenen waarom u aanvankelijk uit uw land was weggevlucht (i.e. uw vrees dat de organisatoren van de pro-Janoekovitch protesten in Kiev zich zouden willen wreken omdat u van kamp veranderde), dient gewezen te worden op een aantal elementen waardoor uw vrees op dit vlak als ongegrond kan worden beschouwd. Zo verklaart u dat u en andere mensen die gedwongen werden voor Janoekovitch te betogen, bedreigd werden door deze organisatoren (als jullie van kamp veranderden zouden ze jullie wel vinden). Wie deze organisatoren zijn weet u evenwel niet; u verklaart dat ze gewoon organisatoren waren en dat er waarschijnlijk wel een link was tussen hen en uw baas O. S. (…) (die zelf ook de kant van het toenmalige regime koos). U verklaart meermaals dat u nu niet naar Oekraïne kan terugkeren omdat ze u vroeg of laat wel zullen vinden. In deze context dient gewezen te worden op uw verklaringen dat de bedreigingen niet concreet naar u gericht waren maar naar iedereen in het algemeen en dat u de organisatoren niet meer gezien of gehoord heeft nadat u van kamp was veranderd (u bleef dan nog ongeveer anderhalve maand in uw land; 10.02.2014 vs. 27.03.2014) (CGVS p. 8, p. 12 & p. 13-14). In dit opzicht blijkt uw vrees dat u het slachtoffer zal worden van represailles vanwege deze organisatoren voorbarig en weinig concreet. Bovendien is het – rekening houdend met het feit dat het Janoekovitch-regime eind februari 2014 verjaagd werd, er sindsdien een interim-regering werd geïnstalleerd en er na de presidentsverkiezingen van 25 mei 2014 een nieuw bewind aan de macht kwam onder leiding van president Poroshenko (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – maar weinig waarschijnlijk en bijzonder onlogisch dat de organisatoren van vroegere pro-Janoekovitch demonstraties op dit moment wraak zouden nemen op hun deelnemers, die ze niet uit overtuiging maar tegen betaling aan hun kant hadden staan, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p. 14).
Wat betreft uw vrees om gemobiliseerd te worden door het Oekraïense leger – wat u staaft door middel van een convocatie van het militair commissariaat van Nadvirnjansko-Bogorodtchanskogo (document 7) – dient vooreerst te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de

Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming – dit geeft u ook zelf aan doorheen uw verklaringen wanneer u zegt dat uw land natuurlijk het recht heeft om zijn territorium te verdedigen en om daarvoor mensen op te vorderen (CGVS p. 15-16).
Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van militaire dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat door u geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan. Als reden voor uw weigering om gemobiliseerd te worden haalt u het volgende aan: u verklaart dat u eigenlijk wel uw land zou willen verdedigen als dat nodig zou zijn maar dat het conflict in het oosten van Oekraïne een oneerlijke strijd betreft: de pro-Russische separatisten (gesteund door het Russische leger) zouden volgens u beter bewapend zijn dan het Oekraïense leger waardoor de kans dat u gewond raakt of sneuvelt, groter is (CGVS p. 6 & p. 16-17). Wat betreft dergelijke vrees om gewond te raken of gedood te worden dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.
Bovendien dient opgemerkt te worden dat de convocatie die u neerlegt ter staving van uw mobilisatie (document 7) enkel vermeldt dat u wordt opgeroepen voor een medische keuring met het oog op een eventuele mobilisatie. Zodoende staat het niet vast of u effectief zal worden opgeroepen en als dit wel het geval zou zijn, is het onduidelijk waar, wanneer en op welke manier u zou worden ingezet in het conflict in Oost-Oekraïne. Daarnaast dient gewezen te worden op officiële bronnen die stellen dat nieuwe rekruten niet naar de oostelijke provincies worden gezonden (zie toegevoegde informatie). In deze context dient overigens benadrukt te worden dat u van uw algemene dienstplicht op uw achttiende werd vrijgesteld om medische redenen (CGVS p. 6).
Bijgevolg kan er niet besloten worden dat de door u opgegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een eventuele oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.
Wat betreft een eventuele verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.
Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw

administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kiev (provincie Kiev) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.
Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u niet in aanmerking komt voor een statuut als gevolg van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming ten opzichte van uw land van herkomst Oekraïne. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw intern paspoort en de kopies ervan van uw moeder, zussen en neef bevatten louter identiteitsgegevens van u en uw familieleden, die niet ter discussie staan. De convocatie voor de medische keuring met het oog op militaire mobilisatie werd reeds eerder besproken (zie boven). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat u in augustus 2012 een internationaal paspoort kreeg uitgereikt maar dat u dat nooit gebruikt heeft, ook niet tijdens uw reis van Oekraïne en België in 2014 die u naar eigen zeggen clandestien aflegde en volledig geregeld werd door andere mensen – aan de Oekraïens-Poolse grens zou u zelfs geen persoonlijke identiteitscontrole hebben gekregen omdat u in de auto bleef zitten (CGVS p. 7 & p. 8-9). Over uw internationaal paspoort zegt u dat u aan uw contacten in Oekraïne zou vragen om het op te sturen en te bezorgen aan de Belgische asielinstanties (of op zijn minst een kopie van alle pagina's). Hoewel u daartoe de wettelijk toegestane termijn voor werd gegund en hoewel u er wel in slaagde andere documenten na het gehoor neer te leggen, heeft het CGVS tot op heden nog niets ontvangen wat betreft dit internationaal paspoort. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, niet in het minst in Polen waar u de grens overstak (CGVS p. 8-9) zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden met verschillende technologieën, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen en u niet zou weten met welke exacte reisdocumenten u die grens zou overgestoken zijn. Rekening houdend met de andere opmerking over uw paspoort, ontstaat hierdoor het vermoeden dat u uw internationale paspoort – uw reisdocument waarvan u verklaarde dat het gewoon thuis in Oekraïne ligt (CGVS p. 8) – bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties en laat u het CGVS niet toe een appreciatie te maken van het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf

de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing in verband met de vrees van verzoekende partij dat de organisatoren van de pro-Janoekovitch protesten in Kiev zich zouden willen wreken omdat zij van kamp veranderde, meent verzoekende partij dat het niet verwonderlijk is dat zij niet precies weet wie de organisatoren waren van de betogingen. Immers liepen zij hiermee niet te koop en bleven zij anoniem teneinde geen vervolging te riskeren. Alles verliep via haar baas en zij werd louter betaald om te betogen.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande opmerking dat zij niet weet wie de organisatoren zijn door wie zij bedreigd werd doordat deze anoniem bleven, op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat de vrees van verzoekende partij dat zij het slachtoffer zal worden van represailles vanwege deze organisatoren voorbarig en weinig concreet is, gelet op de verklaringen van verzoekende partij dat de bedreigingen niet concreet naar haar gericht waren maar naar iedereen in het algemeen en dat zij de organisatoren niet meer gezien of gehoord heeft nadat zij van kamp was veranderd terwijl zij nog ongeveer anderhalve maand in haar land bleef en dat het bovendien – rekening houdend met het feit dat het Janoekovitch-regime eind februari 2014 verjaagd werd, er sindsdien een interim-regering werd geïnstalleerd en er na de presidentsverkiezingen van 25 mei 2014 een nieuw bewind aan de macht kwam onder leiding van president Poroshenko – maar weinig waarschijnlijk en bijzonder onlogisch is dat de organisatoren van vroegere pro-Janoekovitch demonstraties op dit moment wraak zouden nemen op hun deelnemers, die ze niet uit overtuiging maar tegen betaling aan hun kant hadden staan.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een attest neer van een afdeling van het ministerie van Binnenlandse Zaken van Oekraïne van 4 december 2014 ter bevestiging dat zij op 12 februari 2014 op het Onafhankelijkheidsplein in Kiev met molotovcocktails heeft gegooid naar administratieve gebouwen en dat zij hiertoe administratief verantwoordelijk werd gesteld, en een medisch attest dat zij van 20 tot 25 januari 2014 in het Centraal Districtsziekenhuis van Fastiv werd gehospitaliseerd met kneuzingen en een hersenschudding. Verzoekende partij verduidelijkt ter terechtzitting dat zij met voormelde attesten wil aantonen wel degelijk aan de door haar beschreven manifestaties te hebben deelgenomen. De Raad merkt evenwel op dat nergens in de bestreden beslissing voormelde deelname ter discussie wordt gesteld.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing omtrent de vrees van verzoekende partij om gemobiliseerd te worden door het Oekraïense leger, benadrukt verzoekende partij dat zij reeds vanaf het begin heeft aangehaald te vrezen om te worden gemobiliseerd en ingezet te worden in een oorlog waarin zij niet gelooft en vreest voor haar leven. Ook heeft zij nooit haar militaire dienst gedaan, waardoor zij als leek zou worden ingezet in een oorlog, zonder opleiding, kennis van wapens of enig idee van hoe zij zich moet verdedigen. Verzoekende partij heeft eveneens aangegeven dat zij reeds geseind staat, dat er convocaties zijn toegekomen en dat zij vreest te worden ingezet in Donetsk.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter geenszins van aard is desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Door verwerende partij wordt uitgebreid gemotiveerd dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming en dat het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren evenmin beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verwerende partij wijst erop dat internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van militaire dienstplicht slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Door verzoekende partij worden evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan. Betreffende de door verzoekende partij geuite vrees om

gewond te raken of gedood te worden bemerkt verwerende partij dat dit een motief is dat is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers ligt het in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien en is de eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen eigen aan een gewapend conflict en maakt dit dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder bemerkt verwerende partij dat de convocatie die verzoekende partij neerlegt ter staving van haar mobilisatie bovendien enkel vermeldt dat zij wordt opgeroepen voor een medische keuring met het oog op een eventuele mobilisatie en dat het derhalve niet vast staat of verzoekende partij effectief zal worden opgeroepen en, als dit wel het geval zou zijn, dat het onduidelijk is waar, wanneer en op welke manier verzoekende partij zou worden ingezet in het conflict in Oost-Oekraïne. Ten slotte wijst verwerende partij erop dat officiële bronnen (administratief dossier, stuk 13, deel 4) stellen dat nieuwe rekruten niet naar de oostelijke provincies worden gezonden en benadrukt verwerende partij dat verzoekende partij van haar algemene dienstplicht op haar achttiende werd vrijgesteld om medische redenen. Voormeld verweer van verzoekende partij doet door de loutere herhaling van de reeds aangehaalde gegevens geen afbreuk aan voormelde motivering.

2.2.6. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet.
De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Op basis de "*COI Focus"* betreffende "*Ukraine – Situation de sécurité à Kiev"* van 23 september 2014 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) stelt de Raad evenwel vast dat de actuele veiligheidssituatie in Kiev als kalm wordt omschreven en zodoende op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie daaromtrent in het administratief dossier niet correct zou zijn. Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar het negatief reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken aangaande reizen naar de Krim, wijst de Raad erop dat verzoekende partij voor haar komst naar België in Kiev woonde waardoor de situatie in de Krim niet relevant is. Volledigheidshalve wijst de Raad er overigens op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet afkomstig zijn van deze regio niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen die wel vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn dan ook irrelevant, daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van deze regio.
In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 26 september 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit wat voorafgaat blijkt dat

verzoekende partij op generlei wijze deze wanverhouding aantoont. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. BIEBAUT